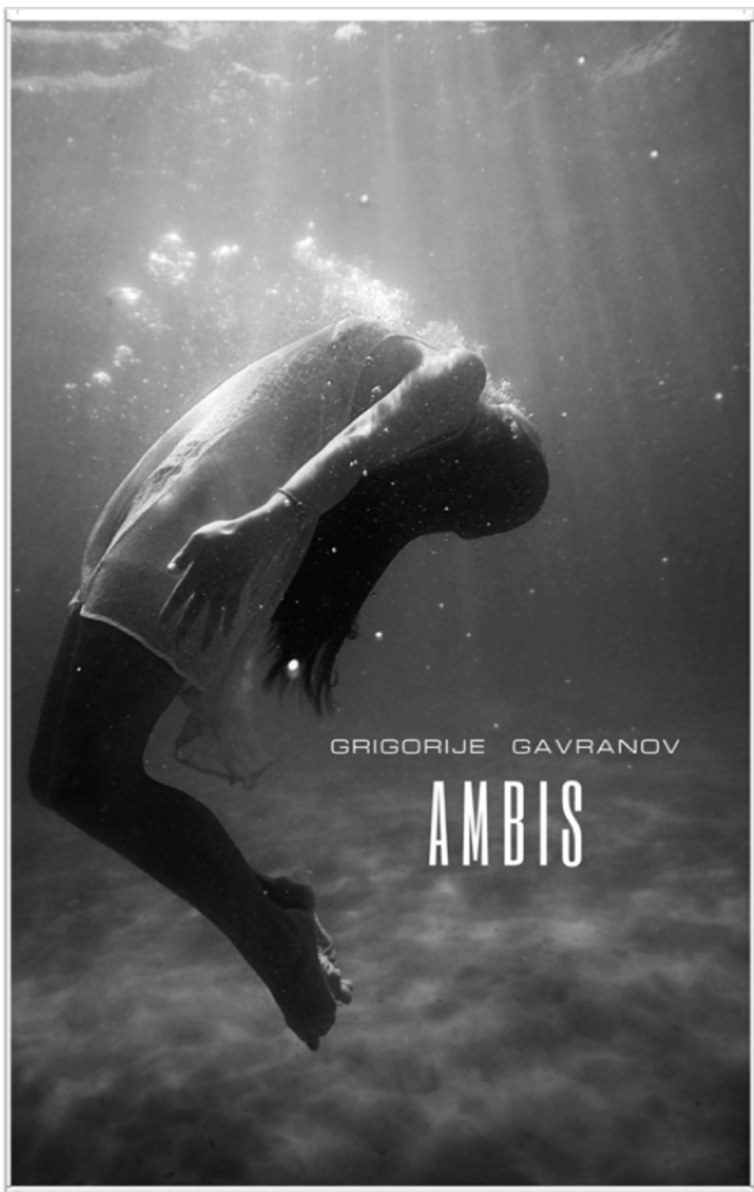

GRIGORIJE GAVRANOV
AMBIS

MANN ONLINE PUBLISHING ENTERPRISE

SAVREMENA POEZIJA

Autor
Grigorije Gavranov

Ambis

Melbourne 2019

Rubikon

Maestralno Rubikone,
Maestralno ti gazim emeralde i žade
U vodi ustajaloj kao u pondu na sred Parke Lage,
Satrepetne Vinaverske reči blage,
Devojke ove posve nage!
Ona mršava, nemesis,
Ko peščani mlaz na marginama vajarstva
Po marginalijama joj prste vučem
Da se čupa digne, da trepet zaigra,
Binarna kreacija falusne afirmacije
Budi u njoj želju dominacije.
Ma šta rekoste, gosin Derida!?
Da ne da?
Ih! – Što bi rekla braća decentrirane perspektive
U njoj snovi sada žive, u njoj snovi sada žive!
Estetskog samosvestja, multivalentna,
Na rubu morala ovog portala,
Kako bi je Fuko (znao opisati)
List gore naše, ponosita kao da je šćer generalâ,
Spartakuša živa duša!
U poglavlju ovom stih, pogled britak,
Dođi, preda me stani paradoksalno, stalno,
Do potpune sublimacije, do srži fetišizacije
Da iz tebe iščupam, tiho pa glasno, uzdah pitak!

Hegemon

U oskudan hegemonski čas
Kao pilgrim čiste slučajnosti
Purizmom parodija,
Ja referent slatkorečivosti,
Klevetnički destabilizujem
Poslednji kič trivijale
Pa makar padali slobodnim padom
Sa oblakodera profanacija
U ponor svih mojih trapeza
Što vise kao komadi mesa.
Bajata je vitalnost,
Rekao bih po definiciji,
Dok sva moja ironija
Obmanjuje dvosmislenost,
A puč koji dižem
U okvirima bauhauskog doma
Sprečava u sebi proces svakog loma!
Do naredne rekonstrukcije
Neka živi forma
Urbanog Poltergejza koji se šunja
Poput Portogezijevih ekstrema
Ne dajući sebi da se širim
U sfere dubokih lomova i problema.
Halo! Seizmičke sam prirode,
Vulkan na dnu okeana,
Sto pedeset megatona
Neka odjekne u reči, da ječi
Tebe ću da ruskam do eminencije,
Tebe će da ljube sve potencije!

Belzebub i kabala

Belzebub i kabala,
Satkani u pranagon koji razigran vreli žile,
Igra se bogomdanim izrazom
U ambisu gde falus caruje,
Uvaljan u zlatnu prašinu
Turski dilajt kao da je,
Umstven procvat,
Epopeja osećanja daleko,
Daleko od Sibile.
Enciklopedijski savremen,
Renesansan niutoliko da sam,
Opskuran a darežljiv
Kao sestre u glavnoj sobi opatije,
Darujem si smrti
Osiono ojađen u majstoriji manipulacije
Među poročnicama i razbluđenicama
Bogu prepuštenim,
Zabranjene reči da čuju pa se njima slade,
Bez zagovora
Kao da ističem oruđe svoje
Dok neokrunjena bude svaka,
Mila i draga, koja dade.

Katahizis

Suze iz mene misli kao pilasteri na palati pravde,
Dok iskre slobode bude premijeru energije,
Što nagost moju ogoljenu u difuziji ironije
Simbolično bogati ritmom srca, iz nedara, odavde!
Asimiliram u sebi proždrljivost protivrečja,
Neodavajući sve vrednosti hijerarhije
Koje marno kao sakupljač prioriteta saž'mam
U sistem jedne, tako lične, parodije.

Voštanice zapalih posmrčadi želja,
Iz nehota ovog u vrvu vrem,
Ne hotijah a gledam, o gledam taj strem,
Kao okultnih sila svih mag
Besmrće stoji,
Pokret mi tako sladak, drag!

Katahizis sada ko da čitam,
Veli žit, modar, mio kao poj,
Mog postanja svod da saz'dam,
Prožet sobom sav u želji toj.

Brojčanik ekstaze stapa se u kičmu vremena
A piljarice žagora oko mene ko kokote bride,
Na nivou mezeninskom dejstvuju,
Dok ne ozru razbijene na atome i aldehide.

Oganj

Ognja mi mog’, plamena što na suncu sja,
Pompadurskih suknji zadignutih u prošnji,
Ognja mi mog’, nemušta je glad pasja,
Merena prstima ispod amrele ko ispod krošnji.

Malovrednih osećaja papillon tajni živote muči,
Đavole, što pod maskom kriješ lica svima,
Plam strastven sad iz nje kulja, sve huči,
Plam na oltaru ljubavi, moja Justiniana Prima.

Cesarstvo svoje poželeh da joj dam,
Što iz srca izvire uz med i daire,
Srebrovlasan sad sam čisto da znam,
Za sobom u bitku vodim grenadire.

Stoji senka smrti na izvoru gde vodu ištu,
Ko impotentni nekrofili s’voštanicom u ruci,
Iz Erosa mog’ kap se cedi tebi na miloštu,
Šta sve ne bi ispričali ovi naši jastuci.

Ne ljuti se

Ne ljuti se jer
Ja sam čuvar vere
U fantazmi
Dok se stepeništem spuštam
Sav receptivan na uvojak tvoj,
Na gornju usnu i na svaku reč
Koju bojiš glasom svojim.
Ne ljuti se jer
Ženstvenica koja kipi ti iz oka,
Krupnog i nasmejanog,
Lapće u sebe svaku poru emocija
Koju, u tebe, želim da usadim
Dodirima svojim,
I jutrom,
I noćima u kojima
Sjaj sjaja sja,
Carim i dvorim
Nesebično podatnu ženku, тебя.
Ne dopuštaj ljutnji da stoliči
Jer pripadaš miljeu emocija i strasti
Koje te, ozarenu nebom emituju
Meni na srk, na iskap, glad.
Reč bih tiho da ti složim
Da je u svom muku izgovaraš,
Kradom iščitavajući složenija
Srdca što ga svojim zovem,
Narečeno, izgovoreno
Ni koraka nazad!
No ka tebi stremim
Veličnošću uma
U želji koju sada živim.

Uzdarje seni i sna

Brk ovaj što sad sučem
Na nju posrnulu računajući
Da preda mnom
Ko đakonica đakonije bdenja mrsi
Da neumrla čeda pripovesti
Domaćinski u pesti drži.
Jašta! – vikni.
Ni ne znaš šta te dočekuje
Ni kog dočekuješ
I kome udubljenja svoja daješ.
Skrovito da se mrse kose,
Javno da se ljube usne,
Tvoje mirne oči ne gasnu
Kakve god da su
Pa podvikni da moram da te citiram:
"Sve te psoglave što te uhode Erinije,
Pustošnih pohoda gladne,
Kevtanje neka im zamukne.
I dugih isplaženih jezika
Nek' zbunjene se povuku.
Horda ta samrtna je povorka
Siktavo zagrcnuta nad tkanjem.
Ne skrnavi pogledom mramornim.
Praštanju nevičan ipak,
Nemušto presudu izričeš:
Ostaće kao nož oko kog se obilazi,
Nož bliznanačkih očiju,
Sečivo istovetnog damara,
Oštrica poreknute žudnje.
I tudje milošte i osmesi neće ga se taknuti
– zarivenosti usud glasi.

Pa neka je bila lakrdija i varka
I neka su se persone na visokim potplatama
Teturavo smenjivale,
Bacajući duge senke.
Neka je bilo izdajstva i hule,
Kukute i kukurekanja,
Uzmicanja i mlakih obloga
Koje nam strah stavlja.
Neka su voskom pečatili uši
Na ulaz dovukli kamenje teško,
Neka su svim katarkama i jarbolima
Obmotavali užad najtvrdju,
Neka su se svim oružjem naoružavali
I gorgonske neke štitove stavljali,
Dočekaće ih na kraju
Irisa modrog svetlucanje.
Zlokobni blesak minu.
Ipak još oštrica podrhtava,
Njušeći žedno pokret ka tami,
Istovremeno što preliva se
Bojama gneva i tuge,
Sputava ga i goni.
Bez oklevanja kroči onda
Poljima mrkih Orfeja.
U kričanju zbunjenom osluškuj liru,
U zatonu buđenja strelu.
Prava je linija njenog puta,
Vedra je zategnutost luka.
Sečivu povređenosti
Podrugljiv pogled vrati
Čuvajuć' bodro i jako
Uzdarje seni i sna.”

Amajlija

Na amajliji Hristove volje
Tvoje ime piše,
Hoću krotko,
Bez vremena i tačke,
Od samog početka, posve
Da ti dajem srž
Obeju mojih sklonosti
Iz kojih osvanu projavljenje toplote,
Žive vere ljubavi.
Sklonost usredsređenosti,
Sklonost milote ka tvom srcu
Kao da je reč o galilejskom čudu
A ne o otmenosti zajedništva
Koje vajajući bezgrešno izrađam
Gledajući kako lipte iz tebe
Svi elementi trajnosti
Koju takva žena
Želi nesebično da mi dâ.
Postao sam ti u trenu
Svedočanstvo u kiši,
Sadrug u noći,
Iznedrenje obećanja i žive,
Nezaustavljive reči.
Poželeo sam te kao celinu,
Kao način života,
Moje duboko pročišćenje,
Kao oglašenje istinitosti,
Sabranje svih profanacija
I zametak svebezgrešnosti,
Istovremeno!
U dahu, u duhu
U sveobličenju

Kao nadiranje krvi,
Bilo, taj oslonac života
Kao uranak i slast
Slaže sve haotičnosti
U melodiju harmonije
Po volji nam
I u čast!

Kanterberijska skaska

Sleduje želja vrtloga,
Užas zatomljenja,
Sleduje protagonistički strah,
Pozorište komadanja,
Vrzmanje po površini božanstvenosti.
Tebi dok žudiš o slobodi
I voajerski dok gledaš
Brlju vlastite farse
Sa beskrajem nihilističkih krhotina
U teskobi, u teskobi!
Baš u njoj čak i ako kipi koža
Na leđima lutke
Sa ulica Sankt Peterburskih
Čak i ako je život prepun
Vakumskih slučajnosti
Ostani svoja dok mesečariš
Po obroncima senzualnosti
I dok ti svest
Biva ispričana u sonetu.
Bez jeze svedoči,
Slobodno!
Ovde-onde,
Ili gde god ti se prohte,
Da budeš deo
Svojih Kenterberijskih priča
I ne traži pomilovanje,
Već živi život
Par excellence,
Izvan proročanstava,
U čudu!

Spasenje

Draži, draži, svoju umnost
Vulgarno i jasno
Neostavljajući dileme,
Nekorisne strasti,
Pošto-poto,
Boleći ljubav
I mazohizam prokletstva
Patnjom iščekivanja,
Duhovnim osloncem vere,
Pa mi se javi
Kroz principe majčinstva
Kao vladarka plamena
Iz gorućeg grma
U stigmatama koje me prožimaju
Praiskonskom smrtnošću,
Jutarnjim vaskrsavanjima
U kojima te tražim.
A ja sam samo onaj koji jesam,
Saobrazan u vrlini
Kroz koju te gledam netremice
Pa te psalamima prizivam,
Mamim i na iskušenje bacam.
Muči u grehu svake misli
Koju ne oživiš,
U večeri Smerkava nek' dolazi
Da ti ne da mira
Gaseći ti svetlost iz fenjera
Koju sama pališ iz utrobe
Dajući joj život,
I kroz pogled,
I kroz reč, do spasenja.

Voyager

Vidi kako Voyager leti nebom
I oseti kako moja nomadska parabola
Proganja život
Negdanjim, sadašnjim i nekim budućim stazama
Potkivajući život gde god stigne
Kao da je reč o praistinama.

Vidi kako izgnanstvo daruje
Amalgam imaginacije i inspiracije
Kroz mimikriju melodije u reči,
Kao da je reč o opitu
Iz kojeg se rađa arhetipska lepota
Oslobodarena od mita i banalizacije
U objedinjenju impulsa i otkucaja
Dva radna i vesela srca.

Vidi kako se ritualne staze pred nama stvaraju
U nemalom broju životnih promašaja
Gde bi neki pre nas sigurno rekli
Hodočasnički spoznajte smisao
Osetne ali i neumitne sudbine,
Javne kuće koju nam sam život stvara!

Vidi kako razaznanja beskraj,
Ili kakav drugi demon sudbe
Nije dopustio da se razdvojimo trenom
Od avanture u večeri,
Već kao da je reč bila o šansoni
Koju si mi spontano priredila sa užitkom

Uz jednu kao baldehin prozirnu
Dozu devojačke sramežljivosti.

P.S. Vidi kako opravdavam svoju želju
Na stotine načina
Ne bih li kroz okosnicu reči,
I muzikalijom osećaja koje ti šaljem
U tebi ražario vatrene ambere,
Zagolicao samu srž,
Te namestio ton ljubavi
Da zagrmiš nebom kao grom
U taj pomen,
Kao simfonija sa planine
Koju vučiji iz pluća izvlačiš
Prizivajući me u svoj domen.

Habitus

Izmaštavaj mi se u naručju
Kao nagoveštaj i silueta
Sa artefaktom arhaičnosti
I parfemom na usnama,
Sa elegancijom privida
Skovana u mašti,
U habitusu gde romansa živi,
U srcu pesnika,
U lavirintu same pesme
I ovozemaljskom sanjarenju
Na stazama slučajnosti.
Zanos u kojem plamičak plamti,
Rapsodično, potpuno a ne sporadično,
Je odsjaj benevolencije na amvonu
Oštar bez zamora,
Tih bez žamora.
A ti? - Ti?
Beži iz klaustrofobije
Prolaznih ljubavi
Bez koordinata i pravca
Preko prečih virtualija,
Ili mamnih destinacija!
Do samih filijala
Dobrih procena intuitivnosti,
Bez zapleta a sa zapletom,
Bez raspleta a u rasplitanju,
Ili bez budućnosti,
A u budućnosti osećaja budućih!
Maestralno iznad šahti i aorti,
Iznad otvorenih rana
I jeftine melodrame,
Obgrli dečački elan,

Istinu kao da je penicilin
I doživi kulminaciju na meni
Kao da je reč o raju,
Bez pogubnog odlaganja.

Dulcis-tur

Kakva drugost u tvom htenju
Lajtmotiv koji proganja,
Nemir tvori,
I nosi i kosi
Ne spaja već deli
Postulate srdaca
Kao da je sam Bog
U gnevu nemira tog.
Vlastiti *Weltschmerz*
Ne negde, ne nekome
Meni gospođice Dulcis-tur!
Vaš miris, kao iris
A ja!
Vas ja sam connoisseur!
Bestijalizovan mimo patetike
Kao da je reč o očuđenju
Iako skoro sav naočit
Najočitije te kučkom zovnuh
Da oželjotvorim iz tebe
I nagon i ženu
Ubijajući melanholiju
Bičem iz sve snage
Izuzimajući maštu,
Odurnu i otrovanu,
Wit i cinizam
I ove bravure,
Mirne duše da ti kažem
Go figure!

Muza crnog pape

Ne barabim! Poželjak si moj,
Najbolji kao slatka laž.
Dukatni odsjaj
Svih čudestava
Što očvršćuje pridignuća moja
Bez kartaroških finti,
Da stoje prokrvljena
Kao krasni obrazi devojački.
Doživljenje smernosti
U letnjoj vrevi
I znoju koji iz tebe lipti,
U izobilju nevaljaštva
Dok te balavu sečem
Kao što giljotinska oštrica
Seče lupešku glavu
Bez milosti u korist svoju!
Ja sam ti mila iz reda lovaca
Koji po adama svojim
Želi da te zakiva, satirski!
Kao da si devica svih devica,
Da te ispija kao pivski netar
Koji teče čukaričkim padinama,
Da te navuče kao sobaricu,
Prevari kao siroče
I ukrade sve poljupce
Koje nisi ni planirala
Da ikom drugom daješ.
Ti se, mila, od mene brani
Ili božjom
Ili kakvom drugom silom,
Ali kasno ti je jer

Poškropio sam te,
Razmazao po platnu i oblacima
Da mi kapneš sa oluka kapelskih
Ravno na dlan!

Kavaljero

Iščekivanje je sepsa vremena,
Anomalija koju bludnice žive
Dok pored njih defiliraju novac,
Moć, uspeh, samo ne ljubav.

Poodavno sam podmitio smisao u matrici apsurda
Dijademom čamotinjskog porekla,
Brutalno ozvaničio manifestaciju straha
I ozbiljno ugasio optimizam,
Kao da sam glavni junak engleskih tragedija.

Okupiran sam danas brzo misleći da sam Francuska,
Dirigentom ove ljubavne kakofonije
Toprirodom sa elanom Štrausovskih valcera,
Ni sa kim drugim nego njenim preosveštenstvom!

Nedra pikantna! Obilna, silna!
Nedra od milja, medna kao nijedna.
Raskošja svih metafora, udobnosti i komfora
Ni novac, ni moć, samo ljubav.

Kavaljero, kavaljero, ustani energičan, dvoglav
Kao svitac na tankoj liniji između šanse i ludila,
Razuzdaj imunost svoju sa omčom oko vrata,
Obespravi i sudiju i dželata
Običnim računom koji brašnjave pekarke daju bez povrata.

Bez satisfakcije ću da umrem u epohi u kojoj vladaju
Propast dekadencije, polne bolesti i histerični TV rialitizam.
Ne bih da sablažnjivim pogledom odagnam od sebe iskrenost
Ali svakako želim da se privučem nukleusu svega!

Nedra pikantna! Obilna, silna!
Nedra od milja, medna kao nijedna.
Raskošja svih metafora, udobnosti i komfora
Ni novac, ni moć, samo ljubav.

Pershing

Bezobalnih pučina sam sit!
Primoran ne želim bit'
Da kao lešinar pohabane mrce
Karaktera i poremećaja jem.
Sve nekrologije neka me zaobiđu jer,
Sabesednički mogu da gutam reči,
Kroz neoporecivu humanost sve ječi.
I šta još ne!?

Bezobalnih pučina sam sit!
Prisvest opovrgnuća je pozerski raj
I ja sam znao i ti to znaj.
Jeftini hoteli života su fijakeri koji me voze
U njihovim teskobnim sobama
Zatvoren, nesrećnički krojim,
Gnusu intelekta gnjavim, duše brojim.
I šta još ne!?

Bezobalnih pučina sam sit!
Odbacujem profete, ali ne i nimfete
Kroz eros merkantilnosti kao konfete
Sakupljam aure relativizacije ezoterizma,
A sinopsis života je jedna druga prizma,
Element manekenstva svih amoralnih misli
Aktiviran kao Pershing u mojoj džepnoj kapisli.
I šta još ne!?

Calogero

Kadgod pomislim da sam *domatore* svih banalnosti,
Frenetičan kao sâm djavo da sam,
Kada u sebi kontrolišem vulkansku energiju svu
U meni ono nagonsko, prvo, slika obnaženu nju.

Gdegod se drznem korozija rastakanja bitka sipi
Pubertet misterija kruni večnost dečačke poezije
Alegro večeri mi šapuće: - *Calogero, calogero*!
Kroz prozor, kao sa nekog vidikovca, uleti mi ona u pero!

Triumfalno je malaksala u koherentnosti svojih želja,
Njena duša ostrašćena je redovima regrutovanim u fantazmi,
Užasnut satanizmom ljubavi kao primordijalnim zlom
U ruci žezlo dok hodim ovom aulom.

Ne mogu drugčije da te vidim dok se sladim tobom,
Ne mogu mučenje i razvrat da negujem,
Ustoličen, smrtan, smotren, duhopravan,
Bodež u sred pluća, izdiže me na nebesku visoravan.

Log off

Ne mogu da legnem bez krika
U vlastiti ponor nesvesnog,
Ne mogu onanisanjem da ništim
Iz sebe naslućenosti i žale,
Niti mogu da tavorim
Između uspomena i planova.

Živ sam portret odjavljenog čoveka!

U meni zvoni sijaset zvona
Razbojničkih kao crna kuga,
Prpošnih se naslušah glasa
Vitosti, erosa i stasa.
Atski jurim, podmlađen bez stida
Uokrug ko što jastreb kljunom život kida.

Zahvatih celinu gneva prstima
Kao nuždu koja se u meni budi,
Beskraja zadovoljstvo ovoga života
Što iskušenje sudbe zaludu čika,
Tanana iskustva tame i svetla
Što ih genij stupnjevno u mahu vitla.

Dekadentan je u meni log off!

Ponesenost me večeri ove mamuza
Bojažljivom žestinom ko božanska radost,
Odmeren do prestrave u sebi
Umešno bih da raspinjem lepotu
Kao dobri zanesenjak kad ga razum napusti,
Na dno grotla srce mi se spusti.

Nebeski ugursuz

Gledam te kako u sebi himere goniš
Jače nego gaučos tele jogunasto,
Gledam, dok maješ o ravni koju braniš
Na vodoplaveti odviše vižljasto.
Sad nit' pojmim nit' ti tiho zborim
Jer, rođen sam da ne živim dugo,
Nisam Ahil! U meni sni ljubavi isposnik
Uzdar, vedrenjak svoj, koliko mogu biti,
Bez luđa, nevernjak, a opet prkosnik.

Pogruženje mi nije vrlina, to znaš,
Tebi je građa infantilna, a luksuz,
Frivolnost nas je mimoišla, ceh naš,
Uvremenjen sav, goni nas nebeski ugursuz.
Mi, stojimo kao života dokaz,
Temelj cilja i minulih svetova,
Mi, stajanjem pravimo jaza gaz!
Ne brini stoga, nebesnik te čeka,
A mene večni oganj, vreva i peka.

Potrebno mi je trostruko vaskrsenje
Da bih verovao u čuda,
I valj po pesku dalekih plaža
Gde iznebuha izrađam organske duše,
Tvorac manira zlopakih koji vuku, koji ruše,
Kulinarski strahotnost nožem golim
Sad se pitam da l' još mogu da volim?
Moj pogled! Tvoj pogled! Čine naš sasud.
Odovud, odonud, ti i ja činimo svet, posve lud.

Numera prima

Kao Provincijal, vikar kapetanije,
Kako danas, tako i ranije,
Na dvoru grofovski milo,
Čujem glasove da joj se snilo.
Odbijanje eha o zide vajmarskog teatra
I sermone obrijanog matorog fratra,
Koji sa oktagona iz Castellon de la Plana
Istrošen, oronuo, bez elana
Priziva gordo takozvanje pijeteta,
Dok joj iznad njega bez digniteta,
Ljubim usijanje na čelu
I sve smernosti u načelu,
Koje nosi poput oživljenice
Mir, draga! Dok ti gledam zenice.

Duša karakterna odskakuje
Od dasaka teatralno,
Glasovi nose predanje,
Doduše odveć iščezlo,
U ruci mi pastirsko žezlo.

U nameni,
U magnovenju znano,
Obličje obeznano,
Pabirak takoreći,
P’janosti reči,
Glasovi pobrkani
Bez redosleda u haosu,
A haos u redosledu!
Čas priča u digresiji,
Čas digresija u priči,

Pa na šta to liči!

Sabornost reči zove svoje zdence
Da se iz njih izliju sve misli
A ti? Obriši žvalence!
Pa kreni Jovo nanovo!
Teatar zanimljiv, a ja zurla,
Sveg zanosa polen se širi
Neumerenom epohom ovom.
Leptirmašnom o vratu novom
Stojim molben i numera una,

Numera prima ovog nokturna.
Parfem da pravim od tebe
Da zamirišeš kao krilatica
Kosmosom dok kandža grebe
Ko što nebesa para repatica.

Lucidarski kurziv

Znam zašto ostavih iza sebe rapsodije,
Teatre ljubavi histerije, moj, Ovidije!
Od same vračarske provincije, smelo
Provansalskim glasom bez tenzije
Održah opelo, hodom srce mi je htelo
Da se spustim sa planine ludila,
Sa monta osuda i kuda, glavo luda!

Kustosa mi duše, koju grle boli,
Koju aveti ruše, belom svilom obmotanu,
Svilom acidnom koju izderaše đavoli,
Bez lucida i stida bačenu na fontanu
(Latona), na kaskadama zla, u senu,
Ti, (Antigona), umireš u vatrenom trenu.

Lucidarski kurziv kao faunski manir
Između bambusa, uspravnih i vitkih,
Spremnih za inferno da zapalim interno
Svaku ranu moju ostavljenu u frazi,
Previđenu, a živu, svetlu, tamnu, sivu.

Rane metamorfne, žive i zarasle,
Reči što su kitile i kras'le,
Niti upređene u ljubav i krv
Proždra u sebe vremena strv.

Vapaj tih

[...] Kroz pasaž,
Makadamom položenim rimskom rukom,
U kočiji kao da je reč o optičkoj varci,
Jednog kralja
Uklinčenoj između Judinog drveća
I leja Hristovih venaca,
Žučnog tona,
Crkvenih zvona
I pesnice alabasterski čvrste,
Kartaginski marš,
Drvoredni tunel
I čvor zamršenih malja!

Mrgodna posvećenost na ivici podozrivosti
Prosto čudi, sve i jedan stih
Licemerjem oko mene, bludnicama u nemoći,
Magdalenskim očenašima, očima tražim vapaj tih.
Vapaj tih! *(Poluglasno Hammond svira)*
Aparicije, vizure, skale te kancone,
Kroz pasaž kao da je reč o dirigentu
Koji beketovskim cinizmom želi da dira.

Tako mi svih otresitosti, kroz drhtaj živim
Paralizom zakovan, leprom izolovan,
Nemam snage više nikom da se divim,
Sam je,
Težak kamen,
Prijatelj pravi,
Božanskosti tegobe, a muka Prometeja,
Sam je, glas koji mi još tiše u glavi slavi.
Nebesnici na gruntu, škrguću zubi u buntu,
U bunilu da se nađe rešenje vizantijskog problema

Ni drama,
Ni trauma,
Ni shema!

Spektakl

Na putu sam na kojem drugi ne vide lepotu,
Ne umem da se zaustavim, vrgnem života mir
Pa da iz mene, gejzirski vri sva sreća!
Spušten sa nebesa kao da sam sama blagost,
Željen nakon traume od sveg srca-život
I kao što to sama reč voli da kaže, dar.

Na zemlji za koju vele da je od boga dar
Tražim, i danju i noću, svih ljubavi lepotu,
Iz laveži pasa vagrantnih osetim snage život,
Oči koje leti svetle, zimi gasnu u jedan mir,
Ko da videše sve priče koje daruju blagost
Bivajući rade da vide ono što donosi sreća.

O, kako je to lepo reći sreći; - Moja sreća!
Grudi još ubojitije tuku taj slatki dar,
Očevidac za vremena svog, ja osećam blagost
Koja mi pulsira kao da vidim njenu lepotu
I sa njom bih osetio jedan potpun mir
Pa bi duša bila spremna za još jedan život.

Nevera, pisana i ne pisana, a proti' život,
Donesi danas na rukama titulu da blista sreća,
Bolje je tren sreće nego svaki večni mir
Makar ga dao kakav vešt prorok na dar
I ja ću da znam da ga cenim kao tvoju lepotu,
A ti? Nasmejana i drhtava oseti svu moju blagost.

Mir je moj tvorevina zamisli i jedina blagost
Koju mogu posve da razumem, kitnjast život
Nije ono što očekujem i želim, ja želim lepotu

A lepota karaktera tvog je jedna neopisiva sreća.
Neka pesmu piše, neka tebi pokaže pesnički dar
A u lepoti, znajući te, pronađe siguran mir!

I na kraju, kad sve burne vode utihnu u mir,
Kada se na rubu očaja otkrije baš svaka blagost,
Kada se otpakuje i poslednji srca dar,
Kada se odživi svaki pa i najduži život,
Ostani mi autentična kao spektakl svih sreća,
Ostani pored mene darujući mi svoju večnu lepotu.

Statueta

Zapaljena statueta u očima gori
Vatrena ko mlada lazarica kad pesmu peva.
Znaš da crpiš iz sebe ljubav kroz vene,
Ruka ti gori kad mi usne diraš,
U porama ti se kriju pogledi i želje,
Dok u skloništu čuvaš zvezdane sene,
Tražiš nas u sutrašnjici, jer vidiš
Da je u sreći ispod tebe ležalo plavetnilo
I dobar komad mene koji želiš dok kličeš:
Pa gde ćeš sada odavde, daleko od mene!?

Jantarno nebo pokriva sve nepravde
I dok se gubiš u njemu udari šakom o sto
Jako, jako, niz padine i stene, na leđima zmije
Boje opsidijana preko dalekih meridijana
Doleti mi kao leptir strasti na srce
I aortu probodi sidrom svojih žudnji,
Ko da je kraj sveta, svega dan sudnji.

Ne plaši se helenskih bogova,
Tvoj slovenski te gleda u oči dok ti vino toči.

Ne plaši se mirisa kojim te obavijam,
Vezujem te njime kao inspiracijom,
A pogledom, istočnikom mojih želja,
Za sve tvoje fatalne vrline navijam.
Hladnim vetrom gladi,
Toplom dušom reči svojih,
Ušuškan u pustinjaštvu, cyber mistik
Više cinik, manje romantik,
Čik, čik, pogodi koji mi se javlja lik?
Da, lik iz himni i oda koji putevima hoda

Putevima krasa, presušenog korita jedne reke
Lapornih pećina u kojima orkestar jeke
Nosi svaku moju misao kao poruku iz antike
Pravo u tvoje krilo
Da s njom radiš ono što ti je milo.

Mandale

Izvedi mi misao na svetlost
Da ne čezne kao pesnički jecaj,
Da mi anđeoskim glasom poješ,
Da iz mene kao iz rahle zemlje
Klica života jurca prema nebu.
Ne tamni mi svetlost i saglasja
Ne boli mi dušu ćutanjem,
Nego ljubi, ljubi neprestano,
Ljubi mnogo kao da više neće biti.
Tako strasno, tako glasno
Da se obrisi sazvežđa krune,
U bistroj vodi plod da pliva,
U meni krv da vri,
U kamenu živa!
Raspeće na pozornici ovoj
Hotenje je moje,
Iščezavam smrti od postojanja,
I sva umiranja.
Nema u meni prošlosti
Ni jezgre, ni mandale
Nego voljom da se ljubi
Do dna pedale.
Čuda mi onda kuj,
Sabrana i okretna,
Čuda mi onda kuj,
U vremena nova, vremena letna.
Ne želim da gazdujem utehom,
Ni palatama praznine,
Ne želim korotovanje, ni cmine,
Rušne vajde,
Propasti, zlu kob,

Ne želim takav dah
Da odnesem u grob.

Rezbar

Nemoj da te preslavim čuvstvima
Kao rezbar u neverici kada tvrdi jasen delje,
Pa da među gresima, smelo bez griže,
Razabirem ruševine tvoga pustog srca,
Gledajući na njih, kao na aveti iz starih priča
Koje na raskršćima čvorova i godova
Stoje uspravnih jedara kao mletačke galije,
Plovne i brze, teške kao sam đavo.

Nemoj da te kao usputnu vulgatu
U kafani za stolom prospem, u inat,
Kao kada feničanski trgovac prosipa pare
Nakon rasprodatih letećih ćilima
Sa kojih sađu, po narudžbini, grabljivci pošasti,
Kao gromovi sa nebesa na Perunov dan,
Ili pak dok se poput pustova gnevim
Nad romejskim dušmanima kao gavran vran.

Nemoj da te u semenu božjem krijem od gneva
Guštera i golaća kojekakvih u suton tih,
Ili da ti poput krstaša u beloj odori
Izdiktiram u glas sve i jednu zapovest,
Sve i jedan greh, da ti mleko iz bradavica curi.
Atikom ću da letim i palim grobove i domove,
Kao da sam zmaj sa krilima Arhangela,
Kao da sam vihor, orkan, živa strela.

Nemoj da te unakaženu nose za miraz
Nudeći te ljudima što vole mračne pesme sedefaste,
One koji pijani na beduine viču sa mosta,
Ili one koji bi mlade nimfe na koce nabijali.

Daj mi samo da te u bogomdanu suštinu odenem,
Razbijem svu sadrenost duše i srca,
O oštre hridi odisejskih brodolomlja
U buri, u magli, u tmini … Da, u tmini!

Lakemondija

Kakav bih ja to harmost bio
Da nemam svoju Lakedemoniju?
Da po njoj bacam statere i šekele,
Revnosnom rukom kao žito da sadim.
Magline sladostrasnih želja moj su sad,
Bez muke, u žili, u mesu, u koži,
A koža(?) – je sveta mekota, nimbus živ,
Što me seća na normanske glečere
Dok mi jagodice klize kao bistri slap
Niz urvine bez oslona i naslona.
Bukti, ma bukti! Kipi! Ognji!
Sidri pa stani, uroni u viganj,
Odvrati se od svratišta, udomi se u dom!
Ruke obmotane laticama ružinih pupoljka
Ujagmljene pred samu jugovinu koja kopni,
A moja silueta(?) – sva sura, se nadvi
Da namalam prstima po koži toj,
Prvo iskušenja i grehe, pokajanja potom,
Da je presavijem kao pogaču,
Te prstima gladnim da je opervažim
Dok se ne odvažim dirajući dodirima blažim.

Asketica

Uđi u vodu do pasa da te krstim
U ponoć na žutoj mesečini,
U sablasje kad nema nikog,
Pred dverima nebeske službe
Moje paganske kongregacije.
Uđi u glib tonući beskonačno
Dok te moja ruka drži kao steg,
U vodu potapana grofica,
Iz vode saprana asketica.
Sve tvoje veštine mraka,
Kosti koje veštičarenje nosi,
Napitke i trave, bajanja
Od tebe domaćinski primam.
Svetlošću te pročišćavam
Dok ti kosa u plamenu gori
Lice, perutavo, kipi.
Uđi u vodu spas da nađeš
Da ti sperem sve crne belege,
Ozdravim urokljive oči
Da podavim u tebi zlo i čini
Žig zlobe i bezosećajnosti,
Obmane i laži maleficija
Dijabole, ars magica.
Uđi u vodu do pasa da te krstim
Viskom kao kakav žrec,
Uđi, ne misli da li je kralj
Ili je kec!

Ambis

U vezirat ću večeras
Da te uvedem,
Kroz pompeznu kapiju
Laganim hodom,
Opulentnim vrtom
Da te prošetam,
Kroz lavirint do srca
Put da mi zaboraviš,
Te da te u haremsku
Sobu svoju smestim,
Da mi
Ober-konkubina osvaneš,
U krevetu,
Raspletenih kosa
I naga i bosa.
U vihoru vranca jašem,
U snu ti orkan krotim,
U oku radost suze budim,
I za tren,
Kao da sam na magistrali
Nekoj,
Nepoželjnoj,
U noć,
U daljini,
Čujem kako u snu cviliš.
Da li sanjaš?
Ili se joguniš?
U nepravdi si?
Onoj koja mi ne da
Da u snu živim,
Da na javi carujem,

Sultanski,
Kalifski,
I snažno i nežno,
Da svako ne, bude da
Da svako da, bude večno!
Reci, o reci mi to tečno,
Bez kondicionala,
Neumereno,
Musavo i slasno,
Sva lascivna,
Preda mnom,
Poput trbušne plesačice
One koja pokazuje
Pravo lice.
Nisi iz Essexa
Da brineš
O maniru i povorkama
Sa Sinaja
Snivaj bez kočnica
Do i bez kraja!
Pričam, ludački nežno,
Sabesednički u krilu nimfete,
Neutaživu žudnju ranjavam
Jagodicama,
Jastučićima svojim
Laka iluzija,
Dodir, klizi kao gvaš
Da oseti čistu estetiku igre,
Popustljivo i krotko,
U spletu ovom,
Kao da je sam kantos
Spojen u dva kontrasta,
Eleosa i Minervu.
Uprkos svemu,
Prosim tvoje samoočišćenje
Da mi se otvoriš
Kao Kafkin čudesni kosmos.
Prosto znaš

Da je nežnost neočekivan čin,
Neodoljiv, da bi ga propustila,
Nestvaran, da želiš još,
Pa i pored toga što nemam
Slikarsku dušu,
Imam mušku nežnost
Koja slika bolje nego
Ijedan potez ruke.
A potezi moji su,
Koliko vidim,
Opasan porok, narkotik,
Kojima si se predala
U tišini nadomak
Ogoljenog kamenja i stenja,
Bačena svojom voljom
U dubok ambis užitka,
Do potpunog oslobođenja.

El secreto de la Papa Negra

Osjali zraci života kosmičke Plerome
Svi paklovi, gorki talog tvoje gnose,
Osjalu vatru i mulj sad bujice nose,
Na njima pegav kozlac otrova bogat,
Na njima gondolom plovi gospar rogat,
Lafete kujem u priči punoj arome.

Gade mi se profete što bacaju konfete!

Gle! U Hermesov sud krv sad kanu,
Na kantaru solarnom u vakumu kob,
Na ognjištu kiklopa 7 sedefnih kruna,
Ostavljam im dušu moju opljačkanu!
Postavljam sveže-ubran cvet na grob,
I otmenu jednu epopeju uklesanih runa.

Prinčevi duša, konjokradci moji,
Regalski ispijajte eliksire!
Isukajte vatrene sablje na salute
Prst uperih u vas kao skiptar
Darivam '*El secreto de la Papa Negra*'
Dobro mi dala, još bolje mi legla!

Izvini

Vašljiva,
Gubava, prosta reč
Na bedemima čari,
Lomna i raspadajuća,
Naprsla!
Ona koja meri dušu
Dok korak po korak
Grešnički korčim
Prema Nebeskom putu.
Da znaš da sam korak bliže,
Zaogrnjen i zaognjen
Do gvožđanog usijanja,
Koji samo ti vidiš i čuješ
Na planši dok kročim
Da me smelo kuješ,
Grešnički balsamuješ,
Toskanski vešto
Kako to žena koja žubori
U žagoru života,
Žustro želi,
Manje da se dvoji ili deli
U muštri misli
Više da se smeli
Na delu
Kao na platnu akvareli.
Zadrhtahu nebesnice,
Sliše se hladne šumske vode,
Sruši se na mene,
Ti Nebeski svode!
Stani, molim te! – molila me.
Od stati, stadoh,
Ja ne umeti znadoh.

Reč za perčin uhvatih!
A on?
Krt, loman,
Iskrast, neumitan
Poput nje sasvim sitan.
Šta sad da radim?
Na berzu da se stavim?
Da budem buržuj ničeg,
Čaruga pred vešalima,
Ili sav gord,
Dok svira akord,
Da te vidim
Kao cvet na mahovini?
Ma, izvini!

Mislim

Plevim kroz prste temperamente
Kao kroz vejavicu pahulje bele,
Reminiscentno večeras leži Moskva
U svojoj prestonici kao pre dve,
Ili pre dvadeset, pre sto godina.
Iako mi kažeš, nemoj da misliš na mene
Satanski atom je u svakoj mojoj pori
Pa mislim i mislim ----   i mislim.

Mirno ću da zaspim kad te zaspem poljupcima
Ako mi se opet daš poput beličaste svetlosti na kraju života.

Učena si pa znaš zebnju u grudima da nosiš,
Učena iskustvom koraka koje si prešla.
Sad si se popela do opela na vrhu planine,
A na njoj moj krin, na srcu nošen, u srce uklesan.
Pitkim zlatom na usnama ti ljubav točim
Da galantno dražest širiš poput lepre,
U dahu moje pripovesti ukrašen stele
(*Pored koga stojim kao pred Pantenonom*)
Da, nisu, nisu mi suze naslikale pastele,
One su davljenički sedativ pod zvonom što se rode.
Zvono koje otkucava na katedralskom vrhu ritam
Srca grandiozno kao da je reč o odlikovanjima
Sa prsa nekog davno zaboravljenog vojvode.
Nisam zaboravio, iako sam čovek pun ludosti
Koga gazi život kao što kozačka kopita gaze drum,
Nisam zaboravo, jer ljubav nije snobizam,
Niti je povampirena avet puna đubreta,
Nisam zaboravio jer te volim odavde pa do kraja sveta.

Cipele malerovke

I kadikad ideš negde daleko sama,
I kadikad dereš cipele bežeći od malera,
I kadikad šetaš svakodnevicom života,
Nikonikadno ti njegovo oko ne beše plavo,
Zagledano u tebe kao u standard lepote,
U sred noći, kroz prozor mistral duva,
Gledaj u nj duboko kao u Galilejca,
U dubok salomljeni nemir kako prestaje
I kako se sad više nego ikad rađa magija
Poput neke šifre, u novom ruhu, i ritmu,
Ikad, nikad ili baš sad?

Ako ikad (?) tebi sad, sad ili nikad,
Na putu, ma kojem bila, tebi sad,
Šeretski namigujem kako se to frajli mili
Kako kroz reči, putokaze ove,
Tako i da mislima izbrojiš dodire nove!
Oliži krvnu kap kao karamel slasni
Ako kadikad kožu mi noktima odereš sa leđa
Ti ni tad ne zaboravi da ne'š sama ići
Ti ni tad, ne'š derati cipele malerovke,
Niti ikad ne'š šetati svakodnevicom života
Da ti se moja ruka, oko ruke ne obmota.

Usud

Ti grmiš od slovenske lepote,
Slatkovine medne
Kao princeza
Iz plemena Liburna.
O, tiha moja
I pitka Šopenova nokturna,
Na pesku dalekih korida,
Tebe tražim kojekuda,
Tvoju zamršenu kosu
Dok u meni budiš
Prepotopska čuda.
Daleko je sada Florida,
Ne čujem više ni
Talase Ohrida,
Već te čekam u gradu
Na dnu mora,
U spilji nekog
Morskog vuka,
Sam i bez stida,
Podno svoda
Cvili cela
Moja Atlantida.
Gore negde, bogat brod,
Zlatne kočije i sarkofag
U njem' sâm *diablo*
Tebi, čini mi se, drag.
Ja guram dalje
U fraku bez ordenja,
U pesmi koja lije suze,
U tmini svoga bdenja.
I muški mi je žao,

Toliko da i dalje cvilim,
Potrkušo moja.
Prstima srce čupam,
Na kragni srča,
Samo ti možeš izbaviti me
Iz ovog grča.
Hajde, pojavi se niotkud,
Doplovi do me
Taj mali sprud,
Odonud, odovud, odasvud,
Tud, baš tud
U eter, u ljubav
U samu srž i blud
Nama na savest, slavu,
Na usud.

Kakofonija

Poopraštao sam ti sve
Kroz osmeh svojih grehova,
Dao azil osećanjima
Da bukte na jezicima pakla,
U grlu svoje pitke žudi,
U srcu života i telu želja,
Razbijenih mozaičnih nebesa,
Dao sam ti bez kontrole sebe
Na pučini zvezdanog neba,
Razbacane komade živog mesa,
Kule snivene i maštu saševenu
U peni punoj osmeha uperenih
Ka tebi kao iz prsta živog anđela.
Dadoh maksimum slasti
Moje mile volje, baš tebi,
U grotlu ljubavi gde caruju
I euforija i agonija,
Bez mucanja i dvojbe,
Ti/ja, nek' za nama plamti Panonija!

Poopraštao sam pomamu bez zlenja,
Da se uzdignuta nosi u vremenu
Raznih životnih iskušenja,
Voljom skladnom u ateljeu radosti,
Tamo gde čuvam neumornost,
Kao paž svoje zgažene dane,
Gde prostranstvo života u balon stane
Pun toplog daha koji tebi disah.
Odmah dadoh mraku smrt da je nestane
U klici proleća, u srcu livade,
Gde se ljubav gaji u jednoj sekundi,

Gde možeš i danas kao kiparka
Prstima prelaziti preko mojih ramena,
Poželeti želje na vrhu moga minareta,
Kao stujardesa ljubavnih lavri
U kojima odjekuje kakofonija,
U kojima nebesa vrtiš,
Bez mucanja i dvojbe,
Ti/ja, nek' za nama plamti Panonija!

Klevetnik

Između preseka dve lucidnosti
One donesene i one urođene,
Između hipnoze morala
Pod uticajem okolnosti,
Po receptu diktata
Društvene dokonosti
I nakaznog svebića
Koje tvore intriga i fama,
Ja, klevetnik
I vladar oportunizma,
U nužniku skidam masku istine
I mrvim kao orahe
Svoje ideale iz detinjstva,
Usrdnom čistotom duševnog poretka,
Bez ispaljenog metka,
Činom zaveštanja
I revoltom ljubavi,
U pomrčini svesti,
U razrušenoj patrijaršiji
Čovečanske zebnje,
U ledenoj tišini
Što ljubav mrzne,
Da pljunem u lice
Onog ko se drzne!

Fatal

Pričaš i pričaš mi beskrajno blede
Reči suviše dockan ko da nešto vrede,
Pričaš mi, ljubo, ozbiljno, plačno
Sve uvek isto ma koliko bilo tačno.
Pričaš mi dugo u noć o praštanju,
O nevinosti, lažima, prevari
I masi drugih, sličnih stvari,
Dok ja čujem i vidim posrnulost,
Morala tobož pad, samoubistva pretnje,
Egzaltacije, hirove bez štednje.
I vidim žrtvenik koji ko dželat stoji
Vlažan, mokar, od memle šugav,
Sa koga u ambis ode život prgav.
Modra noć, vrela, jarka i vrisak iz parka,
Čudo, fatal, molitva seče reč ko britva.
Nemoj! Dosta! Otvori se kapija mržnje
Istog časa u rasadniku zla i grožnje,
Kao u nekoj noveli u kojoj čovek
Umire ili se samoubija tek,
Ceo jedan promašaja pun vek,
Razmera velikih bespotrebne raspre
Do mene više nijedna reč da dopre.
Džaba pričaš, pričaš beskrajno blede
Reči suviše dockan ko da nešto vrede
Pričaš mi, ljubo, ozbiljno, plačno
Sve uvek isto ma koliko bilo tačno.

Stegnuto srce

Steglo mi se srce, užasno prazno
Posve bespomoćno pod otvorenim nebom
Sumorne i duge noći u kojoj te nema.
Nema te, da te gledam mitski u oči
Između drevnih vremena i imaginacije,
Između hajke i bega duboko u svest
U kojoj živiš divlja i slobodna
Kao u nekoj priči iza ogledala,
U priči gde ti je sakriven dom
Iz kojeg si ponikla strastvena,
U kojem tvoja alternativna priroda
Cveta živote dalje od prokletstva,
Trijumfalno od temelja do ćeramida
Gde si na svakoj zelenoj šalukatri
Obesila po jednu priču iz sećanja,
Onog pravog, devojačkog, onog sećanja
Koje od tebe ženu čini za kojom
Je noćas moje srce stegnuto i prazno.

Moj duh je sada žut kao jezgro jantara,
A duša kao duvan sažvakana do ispljuvka,
E baš tako! U sobi u kojoj sveće gore,
U životu prepunom voštanica,
U tragediji koja me prati pre začeća,
Zlehuda sudba iz žurnala moga bitka
Kao tesar raskiva sanduke smrti
Iz kojih iskaču reči čežnje za tobom
Koje te istovremeno izvlače iz priče,
A žele da u nju uletim ko niko do sada.
Ambivalentna ljubav, nepokorena je,
Neukrotiva, po želji i po volji,

Kroz kapilare oživljava i parališe,
I kad opštiš sa mnom i kad ćutiš od mene,
Kada srdito siktiš i frktiš,
I kada mi se pitomo oko ruke obmotavaš.
I ta noć neprestana i to srce stegnuto
I taj život bez tebe – isprazan!

Strmaci

Vidiš!
Prolom svih vapnenačkih strmaka
Nije vredan grozomorja,
Ni gube, ni groma,
Nije vredan jedne
Ili svih planinskih kosa,
Žižice moja, sa sunca!
Čigro, užgala!
Demon me je podjarmio,
Zaposeo,
Belim zlatom okitio,
Prevršio je, alal mu vera!
Pa se igra gasne lampe
Obuven u nanule na tavanu
Do maločas,
Baš brblja, čîni baca,
Hoće me
Sa svim razdraženim ljubomorjem
Za rog’e rogave ga hvatam
Da ga procenim
Ekstravagandno
Dok si ti u šinjelu i martenkama,
Ispod žipon
Kojim đavolje mamiš.
Božje si dete, veliš,
Ako je tako
Budi rođena za mene
Na oltaru svih oltara,
Zaumno svoje da mi vazda nudiš
Dok te hvatam za struk,
Struk

Ko u Gogenovih bretonskih žena!
U vihor večnosti s tobom,
U mikro i makro kosmos s tobom
I na vrh i na kraj sveta
S tobom,
Tako mislim!
Ti nisi posrednik
Između demona i mene
Niti povezuješ nestalo
I ono što će nastati,
Ne! Ti živiš život
Vlastitog relativiteta,
Smelo kao vrba nad rekom
Duševne harmonije,
Kao nimfeta beskonačne besede,
Svom Prometeju nudeći
Trijumf mašte,
Stidljivo poput visibabe,
U eri komoditeta,
Nudeći svoje srce – džabe!
Sve insignije na tvom srcu
Mi govore
Kako ono voli
Da se slatko kočoperi
Dok ti grimase emituju
Količinu libida
Koji deliš sa mnom
U kaštelima svojim.
Zalogaj si koji miriše
Na želju,
Na pekare izjutra,
Skarletni otisak tvoga ruža,
Na maramici
Kao ukrasna vinjeta
Za mene se ne pere,
Jer to su usne
Žene nad ženama,
Meni mile.

U tkivo ugravirane,
Bršljanovim vrežama
Kao vedre soldatice
Raznežene emocije,
Bez magle i mimikrije,
Bez Damoklovog mača,
Sumnje, bez plača,
Njih – pun zembilj
Što i bi moj cilj.

Helios

Prezrele fantazije bujaju
Verući se Andima na vrh sveta,
Na strmoj strmputici života
Izdeljenom po alejama želja
Od poroda do upokojenja.
Kondorov let, vučja samost,
Onda, napabirčene života greške
Bez pompe, tiho i brzo kao magma,
Propinje se na izvor-vodu
Obrastao mahovinom i paučinom.
Iz njega hladnozuba ona izvire
I teče kao sam krvotok do nje
Da joj prenese moj odgovor.

Letim, jurim, glavu gubim,
Vinut visoko u plavetnilo
Bez perja, sa štitom ljubavi,
Vinut do Sunca da ga diram,
Da ne gorim poput Feniks ptice
Nego da donesem u ruci kap,
Tečni Život svevremenski,
Tebi na miloštu ko dokaz odanosti,
Da svog Heliosa u ruci držiš
Jedina na ovoj kugli pod nama,
Sada daleko, bez mene, sama.
Donesi tu svetlost vazduhom toplim,
Oparena i vlažna, donesi tu svetlost
Do prestola na kome ljubav vlada,
Donesi tu svetlost kao deo srca
Punog strasti da je ispijemo, sada.

Hram

Hram si moj!
Čudotvorka radosti,
Krepka i blagodarna,
Ogrnuta ćesarskim plaštom
Od tanane svile.

Hram si moj!
Koji štitim mačem svojim,
Skovanim u vatri zmajevića,
Od dva puda
I punih šaka dukata.

Hram si moj!
Pa te samurovinom grlim,
U buri naravi,
Ko sokolar da urliknem,
Vučki da te gledam.

Hram si moj!
Na serdžadu pored kamina
Da te rukopoložim,
U koštac neporočni
Da te izazovem.

Hram si moj!
Egzamplar vere
želim da ti budem,
Iznad bogova i anđela
Aorta koja ti srce puni.
Bez ijedne suze,
Bez ijednog grča,
I bez smrti!

Nek’ kanu

Nek’ kanu tri uzludobre kapi
Na usne tvoje vlažne,
U ovom lovištu mome,
Od pradana do kasno u noć,
Dok Napoleonski mač izvlačim
Da odagnam ohole uhode
Što putevima pakla hode
Pa da te leporeku i maznu,
Veselu ko da si čigra,
Laskavu, ma koketnu (!) – lovim
Ko što mačka s klupkom igru igra.
Nisam prerušeni monoteista,
Rob kakvog boga,
Nit’ me kiti krasota ni grozota
Nekog surovog despota
Već sam samo lovac koji čeka
Da tri uzludobre kapi kanu
Na usne tvoje vlažne,
Pa da se onda, nad tobom,
Zagledam u tvoje oči odvažne.
Baraž poljubaca ti izdrži,
Ni glasa da pustiš,
Molitvu moli,
Sva zaneta u pomami
Ko prava sokolica se osokoli,
Pa me voli!

Ljubav bez dna

Neumorno na đerđefu vezeš mi srce moje,
U noć dugu, solitudnu, mračnu i tmurnu,
Dok te čekam stvaraš mi čežnju burnu,
O, kako u meni sni o tebi sad postoje,
Neumorno na đerđefu vezeš mi srce moje.

Revno me u molitvi ko vitraž gledaš,
Sveti, časni oltar iznad nagnut kip,
U dugu noć u kojoj traje ovaj trip
Odbacuješ sve da se meni predaš,
Revno me u molitvi ko vitraž gledaš.

Istrajan ostajem željo što u meni goriš,
Da se porobe sva carstva koja postoje,
Da se oplemene reči što se u meni roje,
Pa da ti dođem dok pod baldahinom zoriš,
Istrajan ostajem željo što u meni goriš.

Samozatajno krijem tu žeju da ne čuje zlo,
Tebi, što me ko Odiseja čekaš je izgovaram,
Tebi, samo tebi na dlanu želim da izgaram,
Da se od ljubavi vulkana trese svet i tlo,
Samozatajno krijem tu žeju da ne čuje zlo.

Danonoćno uživajmo u našoj ljubavi bez dna,
Dugo u život nek' se nastavi taj bal sveti,
Da se osvetli mrka noć, oteraju sve aveti,
Da nestanu svi oblici ovog predugog sna,
Danonoćno uživajmo u našoj ljubavi bez dna.

Eto

Eto!
Ne mogu eremitski
Da jedem šaku
Posnog prosa,
Dok reljefom
Madoninog torsa
Upijam ceo pejzaž
Tako mio,
Pod golom sunca zrakom
Gonim poput goniča,
Skoro pa letim,
Da na nju sletim,
Kalcete da joj cepam,
Do bedara!
Srce da joj čupam,
Iz nedara!

Pa nek' ruka srca
Bude puna,
Ko da je astečki
Žrtvenik stari,
Nek' kuca i otkriva
Svoje čari,
Nek' leđima idu žmari,
Ko da đavo prste
U nj zari.
Izvuče ona rukom
Žilu čvrstu,
Zlata punu,
Da joj kose duge
Njime zazlatim,
Da ih čupnem,

Kao strunu,
Makar trebao životom
Svojim da joj platim.

Alfabet

Osipam se svetom za ljubav kao vodoskoci sa fontana,
U srcu Andromede, centru vulkana, u sobi njenog stana,
Gdegod da se pojavi moj srca medaljon je vidi
Kao da se podiže gospin kip na sred morskih hridi.

Litanije, simfonije, sve ću da joj pišem, da pevam
Na njenom nebu da sam vatromet, u snu da joj sevam,
Pohotom kad je ljubavi puna da se kiti u ova slova,
Alphabet sveti da joj urezujem od grotla do neba krova.

Nisam naučio da se zagrcnem u boli nekog krika,
Niti imam zlatan pedigre daskala ili empirika,
A nisam ni ranar koji drugima bilo kakve rane vida,
Ona zna da vrač ljubavi sam koji želi to srce bez stida.

Srce njeno vagabundsko za opsenara ovog ja sad tražim,
I dok dobija poruke iz poklisarske ruke rad je dražim,
Pa kad ne bude mogla bez mene na svetu ovom da izdrži,
Znaću da zaslužio sam to srce što će ruka moja da zadrži.

Nada

Nadeždina mi je bila da ćeš ipak doći,
Podvodadžica stepeništem korak štiklast meri,
Besplodna je sada utroba moja bez traga moći,
Što krvave želje moje kasnonoćne očemeri.

U božjem oku od plave, fuksije do taupe,
Sve je slagano u nizu kao da jašem dugu,
Strah da se ljubavi žar pretvori u olupe,
Da srca otupe, a život u strah i tugu.

Kurtoazija mi nikad nije bila od nekih vajdi
Jer je samo videh kao omašku i grešku,
Čist jedan mantevizam cimbula, šargija i gajdi,
Jasan i nepogrešiv kao na lupeškom smešku.

I šta sad? – I gde sad? – Hoće li nešto biti?
Nadeždina, nadeždina, u meni večna i fina,
Ne! Neću je dati, već ću je ipak u srcu kriti,
Od prvog do poslednjeg životnog mi čina.

Govorih ti

Govorih ti, govorih, džaba ti ga bilo
sablasti snovite baš mi vas je dosta,
snubljenja zlosti šta se je u vama krilo?
Tajna kraljice svete? Ogoljenja prosta?
Vab, stras', organizam tvoj sad živ,
tlake i guse, vrače i gatke? Ko da znam!
Gde je infinitivu kraj ili ko je kriv?
Bića sam svog lud dok odgovor ne dognam,
svud, baš svud svoj kaj i tugu nosim,
O, kako bih voleo put svoj da doznam,
da ne bude za džaba, ko da prosim!?

Govorih ti, govorih o borealu jednog cara,
o feromonima koji vazduhom ko hulje prohuje
od neba sama do dna orijaških bunara
i samom đavolu što se sam vazda bičuje.
Govorih o srditosti svih besova svojih,
o lakoj duši lakšoj od pera nošenog lavom
čuvarima Hada, slepim od požuda pokojih,
alavih do zla boga, ovejanih bedom i slavom.
Ma i o teskobi, srdžbi i suši koja žedne,
kroz tesnac prolazim, medni gledam tamaris,
Preda mnom otvaraju se vrata citadele jedne
dok ispisujem ovog življenja letopis.

Govorih ti, govorih džaba ti ga bilo,
inkognito pred vrata ti stadoh,
primetih odmah da ti nije bilo milo,
ali ja više ni reči ne imadoh.

Nedostojan

Nedostojan sam te,
Dok ko jarl u ambis plav beskraja
Svog titanički propadam,
U ništvilo tamno bez fundusa
Što se otvarati poda mnom stade,
Ko suveren pred narodom svojim,
Sad polagano zlo jašem i to
U poljima gde ne daju da
Krstovi vere tvoje u plamenu gore,
Gde ponižen pred tobom klečim
Dok mi se otkrovenja Bog-tvoj ne javi.

Nedostojan sam te,
U svim predgrađima nebeskim,
U presazdanjima nebeskog sva
Što već bi pre svega i svih.
Na jezicima kanuća krvi sa krsta,
Na svakoj tvorevini Vere koja
U tvojim porama bi nošena
Krilima anđeoskim punih dobrote,
Dobrote koja životvori život,
One koja smrti samu smrt u večnosti.

Nedostojan sam te,
Izvan prostora i vremena, izvan
Vere i sudbine, tebe slobodne,
Tebe podvižnice, tebe kao tajne,
Tebe lepe u izmaglinama stvarnosti
Koju činiš oplemenjenom, svetom
Kao da si Apsolut prostrte ljubavi
Koja se sama ispisuje u postelji našoj.

Dno pakla

Slivaju se u mene
Vodopadi čuda,
Kao kroz ispovedaonicu
Žive istine
Bez laži,
U kaligrafiji ljubavi,
U tajni dobrote,
Svake ključanice
Kojom bih otključavao
Lepotu trpljenja,
Brisanjem emocije
Kao što je bes,
U jednom pogledu
Da se posve raspne,
O, da se raspne,
Maria de los Dolores.
Jesam-nisam tihi urlik
U kapi poraza,
Tešitelj strahopoštovanju
U horu lopova,
Broširano mi se umom
Uvezla elegija jednog
Ništvila, na rubu šolje
Iz koje srčem stah,
I čujem neiskazive vrtače
Kako huče,
U mrmoru svoga nemira
I nevremena,
Gutajući moj okean očaja
I prelomljena množestva
I bes nebeski koji prsnu
Kao porcelanska kugla,

Kao što na dobošu
Znaju da puknu leđa.
I sunca od katrana
I mesečina puna žive
Sve su to oko mene
Razne nijanse sive.
Moji ostaci na zemlji
Ne pate od bogodrhtavice
Niti su prezreni
Kao hor dželatski,
Koji peva na kiši,
U kadama punim sapunice,
Niti tražim samilost
Da mi se dešifruju snovi,
Sumnjivi pokreti
Kolebljiviji od više života.
U lavabou naliv-perom
Sečem vene,
Da se odnerodim,
Da pomirem sve što mreti mogu,
Mrtvaca u sebi da zaurlam,
Da se zgrozi
Nad sopstvenim delom,
Da mi dahće za vrat
Tražeći pomirenje,
Sa samoprekorom
Koji mi obogaljen
Još uvek živi u prošlosti
I diše strašne vesti
I strašno užasava svoj
Duh u zanatu izdaje
I sam ponor
U razderotini kože.
Spasenje u nasilju
Prelazi prstom,
Preko oštrice noža,
U mraku užasa,
U nemoći predikata,

U srcu spokoja,
Jednog dželata.
Blaženo se kunem
dok mrtav služim,
Da se saobrazim
U užasu poruga,
U prevari Sopstva,
Dok delimice milujem
Prokletstvo svoje šakom.
E, ovaj damar zauvečja
Nek' pravi darmar,
Unezveren i podmukao,
Kao zlo sa Dna pakla
I da me niko
Pa ni smrt!
Nikad više nije takla!

Zovem te

Danas te zovem
Kažiprstom svojim,
– Aman –
U tebe gledam kao
Bonaparta svet rođenjem!
Svedovoljja imam do guše
I kada me kosa smrti promaši
I kada je moj čas sam.
Ima me preko hartije
Do poljupca,
A znaš i sama koliko
Užasavaju osmehnutosti
Svih pokušaja
Kada neporečeni,
Kao karnevalski trik
Nekog zvezdoznanca
Uponorimo sebe,
U dubine iščeznuća,
Nemirenjem požara i plama,
Koji u nama poput poreknuća,
Spremno gori.
U sebi osetiš izuzetnost,
Tvoju formu spasa,
Dok su kod mene
Ideje konopci htenja,
Neopovrgnuti u svojoj nadi,
Koju vidim kao da je reč
O postavljanju zamke
Nekog trapera hvatajući dabra!
I to se vidi!
Kao što se vidi lucifernost
Sa vrha aleksandrijskog čuda,

Kao iz oka ljubomirnog
Koje oseća toplotu
I Duh plemeniti,
Koji prati aritmično
I pored plemenitosti
Traži svoje palidrvce,
Da upali voštanice sreće
Kao na svoj rođendan.
I da traži da se iskreše
U šiljak kojim se
Centar svih želja buši,
Kao rupa na remenu,
U kojoj zajedno,
Volimo biti.

Pakt

Nuždim se,
Silim,
Ja sam na iskušenju!
Mrtvac koji se otkopava
Shvatih da;
Konačno sam i zakonito ništavilo,
Između paradoksalnog ostvarenja
I iracionalnog obećanja.
Duh večnosti
Koji proždire uzroke zanemarenja
U nepresušnom bogatstvu
Neizlečivih bolesti današnjice.
Daj mi da poričem sve zakone
Dok je Sotona na toaletu!
Ja sam Gospar,
Ja sam Despot,
Ja sam Demijurg svega svog:
Neimar zla, –
Čudovište konačnosti, –
Gutač radosti, –
Užas stanja gađenja, –
Zavet graviran u basalt –
Strmi trenutak na kojem klica sveta klija.
U prividu,
U laži, ma u genijalnosti,
Dubina postojanosti
U osloncu podsmeha,
Imperativ obmani
Koja vlada u znaku Škorpije.
Moji zaverenici su jedino mogući
Ako žive u meni,

U samosabotaži,
U srcu samodestruktivnosti,
Unutar nadaktuelne osame
Primorane da se otima
Od fantazme i realnosti.
Ja sam trenutak koji uopštava sebe
Pred smislom smrti na graničniku
I međašu života palih anđela.
Koji je umotan u kolevci spiritualizma
Kojeg živim kroz prizmu dimenzije,
Opšteg i naslućenog,
Koje snevača bodri,
U buntovniku obitava,
U silniku silu rusvaja kuje,
Bez premca i 'sred životne oluje.
Da mi je da budem zvezda valpurgijske noći,
Na mesečini među bakljama,
Bez maske i kostima kao iskaz vere
Prema trijumfu koje donosi kamenovanje
Vasione vlastitog idealizma.
Ja sam bacač pobuna
Umesto kugle ili koplja,
Kob pomame kao boja
u Sezanovim portretima
Što živo oko sreći
Dok spremno ubijam
Sve svoje sholastičke paralize.
Pa ti sada vidi da li želiš
Kolebanje u službi trika,
Krvave tribune Koloseuma,
Vašarske striptiz tezge,
Eskadrilu zmajeva i feniksa
Na povodcima kao da vodaš pse,
Ili možda mir brzaka Stiksa
U kojima pecaš svoje skepse?

Egzil

Noći mesečevih farova
Uperenih u moje oči
Na jaslama nasilja uspinju se
U rasadnik Ononebeski.
Odasvud režanje i krik
Zveri koja se budi,
Embrion nicanja i otačke reči
Britko mi u duši sazrevaju.
Demonium Rex grca
U duhovnom vazduhu
I beži od riznice mudrosti,
Dok s njim u sebi
Pregovaram matafrastovski
Ko da stojim pred Arapima
Na porobljenom Kritu.
Mesečino!
Ovekoveči mi ovaj nestašluk,
Sakupi sve istine revnosno, vaspitački,
U mojoj borbi
Naravstvenih moći,
Sa grehovnom pomamom
Koju nećeš da sudiš, od volje mi.
Od volje mi i
Osenjivanje blistavosti uma,
Sena ploti, sena racija
Takoreći potpuno pomračenje
Sladosne mi celji,
Mene!
Podvig je da živim
U bezgnevlju na svetu ovom,
Među demonima i avetima svojim,

Gde sablazja strahova
Obuzimaju vreme u kojem živim
I čine sve da zaustave,
Svaki naredni korak,
A i kada ga napravim
U greh ugazim.
Ugazim dubko u duboko blato
Toliko da izazovem đavoljsku zavist.
Iznuren, a težak sam težâk
Koji pohote i uvrede
Sinonimima zove,
U smućenju svojih arhejskih zala
Ugnuća bivaju lakša,
Ma koliko usrdno bilo
Ovo slovesno biće u meni.
Ognjenom komandujem silom
Još više ognjenim egzilom!

Karijini

Od života osta zgura
U dve šake,
Ništa više.
U dalekim zatonima i rtovima
Crvene zemlje,
Karadjeri plemena,
Jata belih kakatoa
I njihove pesme.
Osta zgura raznesena
Po molitvi mojoj,
Lišena sladosti svake,
Bez čula,
Po zemlji netaknutoj.
Osta zgura,
Ni za besedu dosta!
U tihu gde samo Sunce prži
U sluhu, besčujna,
U govoru, bezrečna,
Neranjivog srca,
U peščanom moru,
Daleko, daleko,
Zgura!
U pokoj,
Za spokoj i mir.

Jurikova lobanja

U ruci Jorikova lobanja,
Na platnu krfski pejzaž,
I misli što gamižu
Beskrajno i nepostižno.
Duhonosniče, Vergilijev druže,
Rane te moje osete,
Ti što tražiš nebeskog Vladiku
Kroz dobrotu i krotkost,
Daleko si od mene
Svetlosne godine nas dele,
Vreme i prostor,
Mreža kosmička.
Postanak,
Sagrešenja i rasejanja,
Civilizacijski jaz,
Vera i nevera.
Žrtvu ti prinosim
Kroz krv i život,
Grehovnu tamu krvlju natapam,
Pa se sladim svim onim
Što je tebi zabranjeno.
Nisam kriv što i ti ne smeš
Dok ja u tome uživam,
Nepokajan ni na tren.
Osluhni, osmotri
Ne utekni!
Od proizvoljenja ti,
Ako želiš ravnotežu.
Od bremena ti,
Ako želiš teret.
Od ugode ti,
Ako želiš slast.

Ja se spasih
Izbavljenjem svojim,
Od volje ti,
Hoćeš li i ti sam!?

Dok lovim

O živi, oživi srce moje,
U smrti usmrti uzde tame,
Maljem od cerovine,
Kad sâm đjavo zove
Sa sedefastog totema
Da ti se Janus u magli pojavi.
Taj vampirski monden samoće
U beočugu tvog života,
Ispod sparušenog palminog lista,
Usred bambusove šikare,
Na ledenim distancama panorama,
Manikirski uređenih osećanja
Ko japanski vrt!

Raslabljene utehe, grešne duše,
Bori se bori od uninija
Prerevnim žarom,
Kako bi verujući rekli.

Spasi se, srce moje,
Od udaraca žalosti,
Od skorbi uvrežene u te,
U lavirintima iskušenja,
Dupliciteta i dvosmislenosti,
U igri double entendre,
U parčadi kaleidoskopskim,
Urođeničkim elanom,
Usrdno i nežno.
Lovački, navoštene kože,
Brušenim kamenom i reptilskim zubom,
Smenjem svojim,
Spasavam srce, srce svoje.

Dok lovim, živim,
Dok voštim, čekam,
Dok brusim, mislim,
Dok se smelim, delam.

Parnas

Na Parnas sam došao
Kafanski opušteno
Kao da je reč o mojoj rezidenciji,
Goropadan i pomaman,
Povučenog jezika
Iz plezira,
Na uznesenju patnje,
Na kušnji brutalnosti
Jemac sam volji,
Čitavim bićem svojim
Noseći ognj i krunu
Sav podbuo,
Okružen hristolikom ljubavlju
Celog bogovetnog sveta
U pondu zla bez dna.
Dosežem li nedosegnuto,
Ja borac,
Ja smrtnik,
Na jevanđelju Duha Svetog,
Na dahu nebeskom
Pomeram li granice,
Borim li se sam sa sobom,
U lutanjima i traganjima,
Vere i srca?
Ništa od toga!
Jedna obična kvita.
Moj vitalni elan
I oči krvoliptne
Omiražene su u netrenim tišinama
Ovih pustih noći
Na drumu za jedan lični beskraj.

Bledi jahač smrti
Bih svakako bio
Da sam uspeo da se zadavim
Golim rukama,
No imati sreću
Da budeš voljen
Smrt pre svega treba
Da te zasluži!

Rok

Koračnica sta’ nad ponorom i jazom,
Kočnica ova povučena nad ekstazom.
Korake moje stra’ je sada da se kreću,
Zrake sunca u oči pusti’, donoseći sreću.

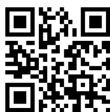
Britko šetnjom kroz sfere ko strela poleteh,
Plitko u bari mesečine životom ti plaćam ceh.
Mojih očiju buket odsvakud te željno gleda,
Rojih se u čudu ljubavi ko pčele oko meda.

Neprimetno, lopovski noć nam vreme krade,
Bezuvetno stavlja zabranu na moje mi nade.
Snovi, o snovi sačinjeni od noćnih tkanja,
Plamenovi života, vi iz buktinje čekanja.

Pobačaj pun pukotina i rascepa,
Ovaj život vrvi od mase hendikepa.
Žeđi, o žeđi mojih kosmičkih avantura,
Omeđi me živote bez granica i kontura.

Osta snu nalik reke tok i samo jedan rok!

Na zahtev

Neznavenjem osuđen
Da trpim patnju duže,
Naizgled freskast i ovlašan,
U tamnim dubinama
Minotaurskih lavirinata,
Duše moje,
Gde ovaj svet delim
Sa dužnicima bogolikih sudbina,
Svih vrsta izgnanosti,
Ogrešenja,
U odeždi Svetlosti,
Ispod nebeske strehe
Donose mi tanani vetrovi
Sablaženja,
Našapnute čestere
Smenja
I neuvreženja svih mojih
Duševnih angažmana,
Svakoga dana.
I prnuše nebeskim plavetnilom
Neimarske ljubavi,
Na ličnoj Golgoti,
Nevernim i vernim,
Ozarenim u lucidu jecaja,
Sa razvejanom leluj kosom
Među prstima
Kao da su kukovi greha
Svete-posve-Svete,
Nezamenljive a paradne
Mladosti!
E pur si muove!
Od trenutka do trenutka

U dolinama bez žurbe
Kao opijum da ističe iz mene
Dajem sebi cilj,
Apsolutu adekvatnosti
I savršenstvu,
Zauvek nedostižnom,
Da se molbom obratim,
Da zaparam oko sebe
Dimenzije nebeske
I univerzume bez kazne,
Bez pardona,
Te da mi žiža
Skrušeno srce sagori,
Na zahtev moj!

Svetonazor

Ne htede neveštastvenost Vasione,
Ni ove, ni one!
Ni da đusne Sarabande,
Dok je želim,
Dok je gledam,
Ni misli mojih girlande
Nego, brate, Svetonazor
U miru Zena,
Iznad trivije jednomilenijumske,
Iznad svih slika sveta
Samo slika njena.

Od antike sam stranac,
Nepoznanica idile,
Kružni tok vremena,
Krug duše,
Primordijalne rajske sile.
A za nju sam bio
Gvožđast, krut i u vatri
I na ledu.
U harmoniji sfera
I akumuliranog smisla,
Iz mirišljavih parfemskih
Memorija boli i bega,
Budila je posibilitete
Travestiranih prožetosti rečju
U nedogled ponovljenu,
Nezavršnu,
Vezivajući mi oko vrata
Leptir mašnu.

Beše sve to

Geneza avanturizma
U razgovorima o dva carstva
De Universo Dei
I razni joj atšei,
Svetog pisma,
Svetog Duha,
I valjda nekog Svetog puha?
Bože! Galilejski te prizivam
Već jednom se prikaži
Da ukapiram taj Svetonazor
Koji bi od đuska draži!

Raspre, konsekvence,
Života mi, bljuzge!
Zahtevam kada se pojaviš
Atlantidske moći,
Faustovsku smelost,
Ili jednojezičje
Gospon Lajbnica,
Da se drugi put
Raspre razumeju,
Raspre bolje od vica!

Senzibil

Glas mi se iz groba sam prijavi,
Bez izrike. U slamci animoziteta,
Ne poznah je l' ćutljiv il' je brbljavi
Al' osetih da punog je on senzibiliteta.

On sad priča, on sad zbori,
Zaobiđe protokol te se ne najavi
Iz njega senzibil se otvori
Uh! Taj glas, glasno lajavi.

Tja! Nisam činovnik što zagrade koristi,
Nemam senzibil čvrstog snopa,
Niti umem da odgrizem prst gitaristi,
O! Da me vidi Evropa, u mantiji popa.

Držim senzibil čvršće nego neki fratar
Poštovanje delim, obraćam se svima
Popena je planina. Planina Leotar,
A srce otvoreno Svesenzibil prima.

Piste strasti

Užagrenih jagodica
Žigosana bela put,
Pred ovu ilirsku jesen
I mesec žut,
Iz helenskog vrča
Niz grlo sipe,
Kapi nektara sa svoda,
Na krošnje ove lipe.
Hej, bruko prostodušna!
I piknik je saborno mesto
Gde mi proradi čulo šesto,
Ko u oligarha Sofokla,
Dok se čirim i žučim
Ispod ovog monokla,
Marselješki znam
Da pravo k tebi marširam!

Po zvezdanom stepeništu
Dinastije prostitutske genetike
Hodaju po pisti strasti,
I riđ đavo krade obraze časti,
U noći kad ulice fenjerske,
Maglovite i tamne,
Napune oči voajerske,
Misli moje, bešumne a sramne.

Stampedo je orgazam
Zemlje koja izdržava topote,
Na dnu kopita taurusovskog,
Pored manastira antičkog,
Gde ženici platonski pate.
O Gospode,

Kentaurskih šablona,
Što si na tri kurtizane
U podrumu ovog salona,
Nije laska kada ti kažem
Ušmrči se i ti,
Ja te molim,
Dok je očima golim
Ne ogolim!

Oprosti što te gledah
Kao ostvarenje sna
Za stolom konobe ove,
Punoj zle kobi,
Što mi dušu probi,
Al' znaš kako to već ide,
Caru carevo, a meni moje!
Da!
Tako u ovom domenu,
Stvari stoje.

Tange ili tanke

Ja jesam svešten,
U poeziji i slobodi,
Mahnitoj naravi,
Kad me hoće
I kad me pleni.
Utemeljen u *cybertehni*,
Na obroncima hipnizma,
U srcu avangarde i moderni
Hoće, hoće ova šizma
I u potoke
Anglijskog romantizma.

Ja jesam svešten,
U vrtu bez dafodila,
Bez sujete i srama,
U meni se račva strašna prizma
Koja tera Nemezu do ludila
I avanturizma.
Inkubator proročnosti
Frojdovski hranim krvlju larve,
Rođene iz želja i snova,
Dionizijski zev i Zakon oca,
Jauka oko Țepeș kule
I smrti sa koca.

Ja jesam svešten,
U performansi Jungove
Libidinalne energije
U stanu neke Anime
Eve, Helene ili Sofije
Danonoćno bez stanke
Cepam, debele,

Tange ili tanke.

Nagota

Unatraške nad nagotom tvojom
Ja okajan, nezasit
Bez mere,
Nezadrživ i obeležen,
U svetu bez vremena
I tiraniji bez logosa,
Stigmatizovan ko sâm koren Zla
Da sam,
Isklesanih pričasnica radosti,
Nishođenjem srca,
Ushtevam, a oskudim,
Borim se i liptim sebe
U ambis,
Lišeniji no ikada
Krvotočivost da ispustim,
Na oltaru bluda.
Utoliko pre
Da uzvišenja doživim
Bez osuda i kûda.
Opijat,
Taj blagodatni dar,
Klizi mi međ prstima
Da kadim pa žežem
Pristanište sladosti,
Podviženjem svojim,
Kao primer služenja
Na ovom podnebeskom
Svetu što mi je svja,
Na kome obitavam
Bez želje i saglasja.

Vizionarstvo vertikale

Iz bukvara poezije,
U snopu gustih suza srca,
Podvođenih tajnim kanalima
Kao rikošei nade,
U odaje mrmora
U kojima živim sebe,
Raspet na krljušti
Emotivnih trica,
Ustajalih kao pijačni vonj,
Suze Priamove,
Ispare u plamenu
Sveća emocija,
Noćnog roja,
Krnjih sila
I životnih matrica,
Izgovaram:
Stadoh pred karavan palakaiski,
U svojstvu proroka,
Da skupljam dražesti mašte,
I naklonosti ličnog kaprica.
Bežati ispred zvezda
Na nebeskom vodopadu
Životnoga soka,
Nečuven je siluet,
Noći avet
I u njemu – menuet.
Oblik duše da se vaja
Tim rukama malim
U tišini Vida
U junaštvu koje se ne novi,
Iskrom embrionskom

Nek’ se časti,
Pogled da ne skida.
Pustolovja moje vasione
Složena, a diverzna,
Na grand strunama
Šegrtskog mi dela
Graciozna i perverzna!
Vama se obraćam,
U vaš konak svraćam.
Mistralom pisane reči
U manifestu ovom
Endimionski mesečinu sakupljam,
Prenapregnuto i osiono,
O Sotono,
Trandžo i Primadono,
U meni budiš,
Sve grđe i grđe,
Eruptivnost,
Ejakulaciju,
Svetogrđe.
Vizionarstva mi!
Omaž da se piše
Kolos sveti da se diže,
Bremen, stamen,
Gozba prava,
Na trpezi školjka Venere
Iz koje izlaze na svet
Slasti biserne sfere,
Jezikom ništa drugo
Raj da dirneš,
Celom vertikalom
U jedinstvo
Da se spusti,
Teku, teku,
Potoci ovi,
Potoci zlatousti.

Gavranov kljun

Na dodir dirke
Šopenovih nokturna
Bisernobele pahulje sećanja
Pune gavranov kljun
Kao apsint grla
Žednih halucinacija
Tako obesmrćenih da u ogledalu
Vide prazna srca
Slušajući refren
Iz azbukovnika jedne davnine:
Jat, šva, đerv.
Štur karakter aluzija
Jednog nespokojstva
I tanjir pun maski,
Bez snage,
U beznađu čovečanstva,
Crpi propast na putu
Prepreka i dijagnoza.
O moderna, moderna,
Ogoljena i efemerna
Osećanja očajanja i vreme,
Vreme, ide! … tiiik, taaak.

Kalež se nalazi u paklu,
Iza ogledala pokrivenog magijom
I zlom srećom od
Sedam dugih godina
Koja jurca noćnim bulevarima,
U tišini nesuvisle osmoze
Pune dekadencije
I agitatorskih neuralgija,

Mecena i bludnica jer
Posteritet voli
Novi Rim sadašnjice,
Taj latentni kombo
Potere i bega,
Površni mix apsolutno svega.
Kosmopolitski rečeno
Virulentan smrad
U civilizaciji pred kolapsom,
Na dnu grala
Parsifalske reinkarnacije,
U sferi apsolutizma,
Korpo-piramidskih struktura
I idiotizma.
Vreme, ide! … tiiik, taaak.

Gloria Patri

U Hramu protejske sudbine,
Na očnjacima gladnih karakala,
Komadi fermentiranih polubudnih duša
Punih hubrisa u sutonu koji se spušta.
Ustadoše svi nepozvani na pragu buništa,
Ustadoše u vortex orkana, u dom kovitlaca,
U centru centrifugalnog oka reminescencije,
Do sada uvaljanih u polen i cvat laži,
Da se zaračuna i glas i kvorum,
Protiv samozvanih mesija koji nad sjajem kleče,
Sebi važnih, dok šapuću svoje hespere;
Ne znaju ko im je, *gloria Patri*,
Ne znaju kad im je, *in saecula saeculorum*.

Besmrtnica

Gde ode besmrtnica?
Zar da je opet tražim?
Da molim, Carmen Arvale?
Katartički pitam!
Gonim te, Kleopatro,
Sintio, da te sestrim posle svega?
I gaj u kome se cvrkut čuje
I žrtvenik Suncu koji se krvi
I rimskim bogovima smelim
I slovenskim Koledima celim!
Vergilija mi raspevanog,
Čime da kitim?
Svežim klasjem, snopa snage
Sad se klanjam pred skutama,
Moje drage,
Sakupljam rapsode sa svih strana
Da joj smišljaju epopeje,
Pesme mile,
Od ljubavi satkane najlepše sile,
Od kojih rumena ko manuscript od cinobera
Glavu spušta,
Krotka moja kotka,
Vlasi svilene i sjajne
Poput perja belog pauna
A tek šljokica korone,
Oj Cicerone!
Besmrtna je duša njena
Taj Ahilov štit
Brani sve ono što ona voli,
Od Tibra do Avale!
Do Troje – srce moje!

Blagovečnu ljubav, božanske nebesnice,
Sreću devca, noći Atine i Itake
Na krilima crvenog kardinala
Ona gipka i vedra, neba vredna,
Pevna, sveta pesma obredna.
Ne bih da ćarim njeno vreme
Na kantaru u ruci pravednice
Jer me nije želela
Kao poljubac kompromisa
Već samo kao usidreni pristanak
Ili neba ili zemlje,
U pijetetu,
"Kakvo ne vide nebo jošte"[(1)]
Te da se njome obajavam,
Danonoćno da traje, dan večni.

(1) Milutin Bojić "Plava grobnica"

Kontesi Neri

Ne odlazi više,
Drumom kojim diližanse prašinu dižu,
Da ne čujem ono tvoje:
Mili, moj!
I daj, ma koliko bilo iskreno i čisto,
Oko ledeno i sjajno,
Da namigne jednom, mangupski.
Ma neka led dijadema
Jezerâ plača stopalom gazi!
Zašto da se ti mukom svojom patiš
Dok se melodija nebeskog glasa
Iza zvezda krije,
Gledajući kako da razreže srca naša,
Svaki put!
Daj mi sjaj,
Ispečen na Sunca dahu,
Da svojim blistavim svetlucanjem
Nalije suva grla kapljama vina,
Iz vinograda po kojem si devojački trčala,
Isceđenog kroz čarapu,
Skinutu sa noge Teutine.
Pa se tada okiti narukvicom,
Koju čuvaš od lopovskog znatiželjja,
Da zablistaš još više, moja mila.
Vetar, taj noći plemić da sam makar,
Ih, da te u letnju noć
Mermerom raskošnu kujem i krvim,
Da ti svaki otpor smrvim.
U onеženju presudu pomilovanja
Izgovori kao molitvu,
Pa mi mekom rukom glavu miluj,

Ponekad, baš, ponekad,
Tako to želim!
Bogata je moć samoće,
Svaki put kada me sobom gozbiš
I svaki naredni – adieu,
Koji doživimo nije bodež,
Što mrca skrnavi,
Nego je neumorni večnosti balm,
Vidar rana i slatkih naših nada.
Vidovnjakinjo,
Ti, vrhovna moja,
Smeh jedinstva na usnama držiš,
Naše potomstvo živo.
Njime iz tamnice tamne
Oslobađaš besmrtnu želju svih želja,
Dok zla oko nas mogu samo da škilje
Kroz slamke nedostižnosti,
Posestrime naše.
Gdegod, kadgod,
Oblaci crnih misli neplanirano dolete,
O, herojsko moje i vredno oko sudbine,
Ti što sijaš kao kresnica u noći,
Svetionik moj likom svojim krasiš,
Nad glavama nek' nam je po jedan oreol,
A iznad, nešto više,
Papagaj koji kao oštećena ploča ponavlja,
Hoću te još i još i još…

Nepomenice

Orguljaški čepam pedale poštovanja
U tišmi između dva života,
Po tebi balzamno-drvena
Vetiverska fragnanca,
A ruke pune utvi,
Maski i bluda.
Na kapcima noći,
U grudima budoara,
Žiljem teče potok elana,
Pogled kupa krv crnog labuda.

Bogato se držiš u kosmo svetu,
Mirišeš na još!
Dok sebe vidim u ulozi medaljara
Sakupljajući svu divljinu
Koju u sebi nosiš,
Kolekcionarski, smireno,
Proračunato, a spontano,
Željo razmišljanja mojih,
Tebi izgovaram i pišem svaku
I sve reči,
Sada, onda, u vek.
Na postolju stiha urezujem ti ime,
U usnama tvojim odraz, sebe snim,
Taman tako,
Kao da je reč o ljubavnom šnapsu,
Salsi slasti,
Tangu ljubavi tkanja,
Vide cor meum.

Eh, da mi je veleum

Da se smestim u okružje haosa,
Biserdarom tvoje lepote da ga mirim,
A tebe putenu u organtin obmotanu
Ko figurinu od muranskog stakla
Uz sebe držim,
Pa dok noć odzvanja
Zlaćanim tonom filigrana,
O budi, samo budi, zaigrana.

Hodaj

Hodaj,
Hodaj mirnim korakom
Ispod oblaka
U lunarnoj haljini
Na oknu mraka.

Hodaj,
Parkom benigne ljubavi
U horu silueta.
Zove li te
Kakva potreba sveta?

Providurski nek' odjeknu
Otpozdrava trube svakoj *albi,*
Zboženi u noći, – mi,
Nek' ostanu bdenja naših sni.

Dopusti makar jednom,
Nehotice da ti diram grudi,
Da se prošetam tobom
S kraja na kraj, u punoj magnitudi.

Da ti kradem dušu
Rozenkrojcerskim balom,
Dok ti rosa čista
U očima radosnog dana blista.

Podlaženik vere u ljubav,
Na torzu zavazda osta DNK,
Herold kao da sam,
Nadvila se nad tobom moja senka.

Click ili *send*?
U kakav eter idemo?
Treba odmah uživo!
Ne, samo ne još jedan demo!

Orleanka

Gledao sam kako pale Orleanku
U jesen,
U blatu i vatri,
U doba kada je smrt ratovala,
Jer drugo i nije imala šta da radi.
I ja sada palim svoje misli
Kao ronda i balade,
Uništavam mostove koji premošćuju brige,
Ni sa čim drugo nego izvornom i britkom skepsom.
Neka mi ne zamere oni koji su smatrali da znaju istinu,
Nisam za njih, na sreću, imao vremena.
U veri u sebe krčio sam put od oholosti
I plovio morem poput "ravnača",
Koji kao da drži kantar,
Svih životnih zgoda i ugoda,
Dok u njima obitavaju atavističke mudrosti.
Dajte mi da budem suđen,
Da budem prognan,
Jer tada i samo tada,
Umem da se borim
Pokazujući da mi je tek tad stalo do života.
Tada razvijam instinkt,
Ubijam taštinu,
Krčim put od poroka i unutrašnjeg zla.
Nisam pitom čovek,
Još manje kakav trubadur,
Pa čak da si ovoga trenutka oduzmem život,
Jer to hoću,
Sa pravom, tako slasno,
Bez griže savesti jer bi i ona bila mrtva,
Ostao bih ono što sam uvek bio.

Baš danas,
Kada su grobarske radnje zatvorene,
Kada su murali već rasprodati
I kada je država urnisala sve što valja.
Baš danas,
Kada sam sâm i kada znam
Da sam daleko od svakog srca.
Baš danas,
U trenutku kada je mesec osvanuo
Između krovova
I kada na krilima jeseni
Lete prve crne vrane,
I lete, lete.
Onda čovek više nema gde,
Onda je u beznađu,
Onda zbog ponosa ćuti i čeka
I u tom čekanju,
Jednim delom oka posmatra
Taj isti mesec kako mili.
Digni se iznad krovova i sveta!
Digni se iz pepela i crnila!
Digni se kao isti taj mesec,
Svetao, okrugao, zdrav!
Ne mili, nego leti,
Tako brzo i žustro,
Da te se smrt uplaši
I da ne kuca na tvoja vrata,
Nikad,
Nikad više!

O pesniku

Knjiga "Ambis" (2019), je druga zbirka poezije Grigorija Gavranova. U njoj se nalaze najnoviji radovi koji su rađeni uz pomoć modernih tehnologija. Naime, koristeći TTS i QR Code tehnologije pesnik je želeo da omogući čitaocima osim vizelnog i zvučni ili audio (mp3) ugođaj putem automatizovane interpretacije. Naravno, TTS tehnologija je još uvek u svojoj razvojnoj fazi tako da intonacija recitovanja pesama ne dostiže pravi prirodni karakter sa pravilnom akcentuacijom.

U svrhu slušanja audio snimaka čitaoci će morati da preuzmu QR Scanner App kako bi mogli preko njihovih mobilnih telefona da učitaju audio dokument i tek onda će biti u prilici da ga slušaju dok, npr. čitaju tekst.

Većina pesama iz ove zbirke može da se pročita na blogu pesnika, brutalpoetry.blogspot.com

Table of Contents

AMBIS

Autor
Grigorije Gavranov

Izdavač
Mann Online Publishing

Objavljeno 7. novembar 2019.

Blog
https://brutalpoetry.blogspot.rs
Twitter
https://twitter.com/HoundofZoick